

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ครอบครัวนับเป็นหน่วยทางสังคมที่มีความสำคัญที่สุดต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาของเด็กทุกคนดังที่อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกล่าวไว้ในอารัมภบทว่า เพื่อให้เด็กพัฒนาบุคลิกภาพได้อย่างกลมกลืนและเต็มที่ เด็กควรจะเติบโตในสิ่งแวดล้อมของครอบครัว ในบรรยากาศแห่งความผาสุก ความรักและความเข้าใจ จากความสำคัญของครอบครัวที่ยอมรับไว้ข้างต้นหน้าที่สำคัญของรัฐที่พึงมีต่อครอบครัวคือ ส่งเสริมให้สมาชิกในครอบครัวได้แสดงบทบาทหน้าที่ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด กล่าวคือ พ่อแม่สามารถทำหน้าที่ของพ่อแม่ได้อย่างเต็มที่ การแทรกแซงจากบุคคลอื่นจะเกิดขึ้นเมื่อมีความจำเป็นเท่านั้น ตามที่อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กรับรองสิทธิในข้อนี้ไว้ว่า รัฐจะเข้าไปแทรกแซงโดยการแยกเด็กออกจากครอบครัวก็ต่อเมื่อมีเหตุจำเป็นและเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กเท่านั้น

บุคคลในครอบครัวที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาและเสริมสร้างการเจริญเติบโตแก่เด็ก คือ พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ร่วมกับเด็ก หรือมีหน้าที่ในการดูแลเด็ก มาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 บัญญัติให้ผู้ปกครองเป็นบุคคลหลักที่มีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูเด็กตามขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแห่งท้องถิ่นแต่ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำในกฎกระทรวงและคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กมิให้ตกอยู่ในภาวะที่น่าจะได้รับความอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ แม้กฎหมายจะบัญญัติหน้าที่ของผู้ปกครองไว้ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองที่สอดคล้องกับหน้าที่ตามธรรมชาติของพ่อแม่ที่ต้องดูแลลูกแต่ก็ยังพบว่ามิปรากฏการณ์ที่พ่อแม่ทำร้ายลูก ทั้งการทำร้ายร่างกาย การล่วงเกินทางเพศ หรือการปล่อยปละละเลยปรากฏให้เห็นอยู่อย่างสม่ำเสมอ

ผลการสำรวจภาวะสุขภาพของประชากรไทยระหว่างปี 2539-2540 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในครอบครัวจำนวนร้อยละ 10.5 เด็กจำนวนร้อยละ 6.6 เคยถูกทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง และร้อยละ 0.2 ถูกล่วงเกินทางเพศโดยบุคคลในครอบครัว นอกจากนี้ยังไม่ปรากฏสถิติที่ชัดเจนของเด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยจนถึงแก่ความตาย นอกจากนั้นจากการดำเนินการช่วยเหลือเด็กในปี 2546 ของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กพบว่า จากจำนวนเด็กที่ได้รับการช่วยเหลือทั้งหมด 194 ราย มีเด็กถูกทารุณกรรมโดยบุคคลในครอบครัวรวมทั้งสิ้น 69 ราย เป็นกรณีเด็กถูกล่วงเกินทางเพศ 40 ราย เด็กถูกทำร้ายร่างกาย 22 ราย และกรณีอื่น ๆ อีก 7 ราย สถิติการช่วยเหลือเด็กข้างต้นแสดงให้เห็นว่าปรากฏการณ์การทารุณกรรมเด็ก โดยบุคคลในครอบครัวยังคงมีอยู่ในสังคมไทย

หากพิจารณาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กเมื่อถูกบุคคลในครอบครัวทารุณกรรม โดยเฉพาะกรณีที่เกิดถูกล่วงเกินทางเพศโดยบุคคลในครอบครัว จะพบว่ากรณีเหล่านี้นอกจากความเสียหายทางร่างกายที่เกิดขึ้นกับเด็กแล้ว ผลกระทบทางด้านจิตใจมีความรุนแรงและความสลับซับซ้อนเป็นอย่างยิ่ง พบว่าเด็กที่ถูกบุคคลในครอบครัวล่วงเกินทางเพศจะมีภาวะความภาคภูมิใจในตัวเองต่ำ มีปัญหาเรื่องอารมณ์จิตใจ โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ผิดปกติระหว่างผู้ทำกระทำทารุณกรรมเด็กซึ่งเป็นทั้งผู้ที่เคยดูแลเด็กมาก่อนและกระทำทารุณกรรมเด็ก นอกจากนั้นยังส่งผลกระทบต่อการดำเนินการทางกฎหมายเนื่องจากเป็นกรณีที่ผู้เสียหายกับผู้กระทำผิดเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อกัน เด็กผู้เสียหายจะไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติการณ์การกระทำผิดและไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดได้รับผลร้ายใด ๆ โดยเฉพาะการรับโทษทางอาญา ในขณะที่ความต้องการที่แท้จริงคือต้องการกลับไปสู่สภาพปกติของครอบครัวโดยขอให้ผู้กระทำผิดหยุดพฤติกรรมที่เป็นอันตรายต่อเด็กก็เพียงพอ

ประเด็นคำถามสำคัญของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการคุ้มครองเด็ก คือสาเหตุใดที่ทำให้พ่อแม่ทำร้ายลูกของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการล่วงเกินทางเพศลูก จากการศึกษาของ William และ Finkelhor พบว่า บิดาที่ล่วงเกินทางเพศลูกสาวมีประวัติถูกล่วงเกินทางเพศมาก่อนในวัยเด็ก ในขณะที่เดียวกันพบว่าบุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่ถูกทำร้ายร่างกายมาก่อนในวัยเด็ก ซึ่งมีข้อสรุปที่ชัดเจนแล้วว่าประสบการณ์การถูกทารุณกรรมในวัยเด็กมีผลต่อการเป็นผู้กระทำผิดต่อเด็กเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

นอกจากนั้น Stone J.H. และคณะ พบว่า บิดาที่ล่วงเกินทางเพศบุตร เป็นบุคคลที่ขาดความสามารถในการควบคุมอารมณ์และมีความมั่นคงทางอารมณ์ต่ำกว่าบิดาโดยทั่วไป และยังคงค้นพบว่าผู้กระทำผิดต่อเด็กที่มีใช้บิดาที่แท้จริงของเด็กก็มีความบกพร่องทางอารมณ์และความคิด และพบว่าบิดาที่ทารุณกรรมเด็กไม่ได้รับการกระตุ้นพัฒนาการทางอารมณ์ในวัยเด็ก ขาดความสามารถในการรอคอย นอกจากนั้นยังอธิบายว่าผู้ปกครองที่ทารุณกรรมเด็กสามารถทารุณกรรมเด็กได้ง่ายเนื่องจากเป็นบุคคลที่เด็กมีความผูกพันและใกล้ชิดเด็กมากกว่าบุคคลอื่น และยังพบว่าเป็นบิดามารดาที่ขาดความเห็นอกเห็นใจเด็ก และไม่สามารถตอบสนอง ความต้องการของเด็กได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Parker ซึ่งค้นพบว่าบิดาเหล่านี้มักไม่มีส่วนในการดูแลเด็กในช่วงแรกเกิด นอกจากนั้นยังพบว่าครอบครัวของเด็กที่ถูกทารุณกรรม โดยบุคคลในครอบครัวมักต้องพึ่งพิงอยู่กับผู้ที่กระทำทารุณกรรมต่อเด็ก มารดาเด็กขาดความเข้มแข็งและถูกทารุณกรรมเช่นเดียวกับเด็ก โดยที่ผลการศึกษาของ Fuller ที่แสดงให้เห็นว่ามารดาของเด็กผู้เสียหายที่ถูกทารุณกรรมโดยบิดาที่แท้จริงหรือบิดาเลี้ยงจำนวน 154 รายมีประวัติการล่วงเกินทางเพศถึงร้อยละ 50

ผลการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าสถานะของผู้ปกครองและประวัติในวัยเด็กของผู้ปกครองเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้พ่อแม่ไม่มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ของพ่อแม่ และเมื่อผนวกเข้ากับปัจจัยความกดดันทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งภาวะความกดดันในระดับครอบครัวหรือในระดับภาพรวมของสังคมย่อมส่งผลให้อัตราความเสี่ยงที่ผู้ปกครองจะกระทำทารุณกรรมเด็กมีมากขึ้นเป็นลำดับ ประเด็นคำถามต่อมาคือ เมื่อผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็กแล้วสังคมจะมีมาตรการอย่างไรต่อปรากฏการณ์ดังกล่าว

ที่ผ่านมาพบว่ามีการศึกษาถึงมาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณกรรมโดยบุคคลในครอบครัวอย่างแพร่หลาย ซึ่งการศึกษาต่าง ๆ ได้ผลสรุปที่ตรงกันว่าจำเป็นต้องมีกลไกการแจ้งหรือการรายงานเหตุการณ์ทารุณกรรมเด็ก และมีกระบวนการของทีมสหวิชาชีพในการสืบค้นข้อเท็จจริง ประเมินสถานะของเด็กและครอบครัวเพื่อนำไปสู่การกำหนดวิธีการบำบัดฟื้นฟูเด็กที่เหมาะสมหรือการกำหนดวิธีการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสม ตามกระบวนการที่บัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งในกระบวนการคุ้มครองเด็ก คือ กลไกทางกฎหมายสำหรับผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็กซึ่งเป็นการกระทำที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดและมีโทษทางอาญา ในปัจจุบันประเทศไทยมีกลไกของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นมาตรการหลักต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก โดยมีเป้าหมายในการนำตัวผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็กมารับโทษทางกฎหมายซึ่งได้แก่โทษจำคุกและโทษปรับ แม้โทษทางอาญาจะมีผลในการจำกัดมิให้ผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็กได้ระยะเวลาหนึ่งแต่มิได้มีกลไกที่ก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ปกครองที่เป็นอันตรายต่อเด็ก และยังเป็นวิธีการลงโทษที่ไม่เหมาะสมกับการกระทำผิดต่อเด็กที่ขาดเจตนาทารุณกรรมเด็กอย่างแท้จริง เช่น การทำร้ายร่างกายเด็กเนื่องจากขาดทักษะหรือมีปัญหาสุขภาพจิต

นอกจากนั้นกระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง ยังเป็นกลไกทางกฎหมายอีกประการหนึ่งที่บังคับใช้ต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก โดยมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างบิดามารดากับบุตรในลักษณะของการใช้อำนาจปกครองต่อเด็ก ในกรณีที่ผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก ถือเป็นการใช้อำนาจปกครองที่เป็นปฏิปักษ์ต่อเด็กอันเป็นเหตุในการถอนอำนาจปกครองได้ ซึ่งเป็นมาตรการตัดหรือจำกัดความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างผู้ปกครองกับเด็ก อย่างไรก็ตามมาตรการเช่นนี้ไม่สามารถตัดความสัมพันธ์ในทางข้อเท็จจริงได้และใช้บังคับได้แต่เพียงผู้ปกครองที่ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้นไม่สามารถใช้บังคับต่อผู้ปกครองตามข้อเท็จจริง เช่น บิดาเลี้ยง มารดาเลี้ยง หรือบิดาเด็กที่มีได้จดทะเบียนสมรสกับมารดาเด็กได้

มาตรการคุ้มครองเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 เป็นกลไกทางกฎหมาย อีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 การทารุณกรรมเด็กถือเป็นการปฏิบัติต่อเด็กที่ทมิฬกฎหมาย นอกจากนั้นเด็กที่ถูกทารุณกรรมถือเป็นเด็กที่พึงต้องได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพตามมาตรา 40 ซึ่งสามารถกำหนดวิธีการคุมประพฤติหรือออกคำสั่งบางประการต่อผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็กได้ตามมาตรา 43 แต่ปัญหาอุปสรรคสำคัญของการบังคับใช้วิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กฯ คือ มิได้มีการบัญญัติถึงวิธีพิจารณาคดีคุ้มครองเด็กไว้เป็นการเฉพาะ ส่งผลให้ต้องนำวิธีพิจารณาคดีอาญาหรือวิธีพิจารณาแพ่งมาปรับใช้กับการพิจารณาวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ซึ่งเป็นคดีที่ต้องพิจารณาอยู่บนพื้นฐานของประโยชน์สูงสุดของเด็ก

กลไกทางกฎหมายรวมถึงปัญหาอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายแต่ละประการที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เมื่อนำกลไกทางกฎหมายมาบังคับใช้แก่กรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็กจะส่งผลให้เด็กผู้เสียหายและครอบครัวจะไม่ให้ความร่วมมือ เนื่องจากไม่ต้องการให้ผู้ปกครองต้องรับโทษ และอาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเด็กผู้เสียหายและครอบครัวให้มีความรู้สึกว่าคุณเองมีส่วนทำให้สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวต้องรับโทษ นอกจากนั้นมาตรการบังคับทั้งทางแพ่งและทางอาญาที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่พบว่ามิกลไกที่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เป็นอันตรายของผู้ปกครองได้ และยังไม่สามารถทำให้ผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็กได้แสดงความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่ตนเองได้กระทำโดยตรงต่อเด็กผู้เสียหายหรือสมาชิกในครอบครัว นอกจากนั้นยังขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการแก้ปัญหาในฐานะของผู้มีส่วนได้เสียส่วนหนึ่งเช่นกัน

กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์เป็นแนวทางการบริหารงานยุติธรรมที่มีแนวคิดสำคัญในการเยียวยาความเสียหายแก่ผู้มีส่วนได้เสียและต้องการฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่สูญเสียไประหว่างผู้เสียหาย ผู้กระทำ และชุมชนที่ได้ถูกทำให้เสียหายจากการกระทำความผิด โดยรัฐเข้าไปดูแลกระบวนการทำข้อตกลงและตรวจสอบให้เกิดหลักประกันว่าผู้เสียหายจะได้รับการชดเชย ฟื้นฟูตามความเสียหาย ผู้กระทำผิดจะรับผิดชอบในการเยียวยาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องได้สัดส่วนกับความผิดที่กระทำและสังคมเกิดหลักประกันว่าทุกฝ่ายสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์ แนวคิดลักษณะนี้มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก เนื่องจากเป็นกระบวนการยุติธรรมที่มุ่งสู่ความสมานฉันท์เป็นผลสุดท้าย กล่าวคือ เป็นกระบวนการยุติธรรมที่นำไปสู่การกลับสู่สภาวะเดิมของครอบครัว คือ เด็กสามารถกลับไปอาศัยอยู่กับบิดามารดาที่มีความสามารถในการอุปการะเลี้ยงดูเด็กให้ได้รับการพัฒนาและมีความปลอดภัย ประเด็นคำถามสำคัญคือ เมื่อกระบวนการยุติธรรมในปัจจุบันยังไม่สามารถบังคับใช้ต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมได้อย่างเหมาะสมแล้ว จะปรับรูปแบบกระบวนการยุติธรรมของประเทศ

ไทยอย่างไรให้มีกลไกที่สามารถคุ้มครองเด็กได้ โดยอาศัยแนวทางของกระบวนการยุติธรรมเชิง
สมานฉันท์เป็นหลัก

ที่มาพบว่ามีการศึกษากระบวนการคุ้มครองเด็กในส่วนของมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครอง
ครองตัวเด็กผู้เสียหายอย่างกว้างขวางทั้งการคุ้มครองในสถานะของเด็กผู้เสียหาย การคุ้มครอง
เด็กในฐานะของการเป็นพยานในคดีอาญา ในการนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่า กระบวนการคุ้มครองเด็ก
ที่มีประสิทธิภาพนั้นนอกจากจะมีมาตรการการคุ้มครองเด็กที่ดีแล้ว จำเป็นต้องมีมาตรการที่มีประ
สิทธิภาพต่อผู้กระทำผิดควบคู่ไปด้วยเนื่องจากการคุ้มครองเด็กอาจทำให้เด็กปลอดภัยจากการถู
กทารุณกรรมในครั้งนี้ แต่มิได้มีหลักประกันว่าผู้กระทำผิดรายนี้จะไม่กลับมาทารุณกรรมเด็กรายนี้
อีก หรือไม่ไปกระทำต่อเด็กรายอื่น เมื่อยังไม่มีการควบคุมพฤติกรรมอันเป็นปัญหาดังกล่าว

การศึกษาวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะทำการศึกษารูปแบบของกระบวนการยุติ
ธรรมที่เหมาะสมสำหรับผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก โดยวิเคราะห์ข้อจำกัดของกระบวนการ
ยุติธรรมที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันเพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์หาแนวทางที่เหมาะสมต่อการปรับ
ปรุงกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็กตามแนวทางของกระบวนการ
ยุติธรรมเชิงสมานฉันท์

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาของผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็ก
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยในปัจจุบันสำหรับผู้
ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก
4. เพื่อศึกษาแนวทางของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์
5. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการยุติธรรมของต่างประเทศต่อกรณีผู้ปกครองกระทำ
ทารุณกรรมเด็ก
6. ศึกษาแนวทางการปรับแนวคิดกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์เพื่อเสริมกระบวน
การยุติธรรมทางอาญาต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่อง กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์สำหรับผู้ปกครองที่กระทำ
ทารุณกรรมเด็กนี้ จะทำการศึกษาสภาพปัญหาผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก โดยนิยามของเด็ก
และผู้ปกครองในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อาศัยคำนิยามตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก
พ.ศ.2546 ดังนี้

มาตรา 4 พระราชบัญญัตินี้

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงการบรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

...

“บิดามารดา” หมายความว่า บิดามารดาของเด็กไม่ว่าจะสมรสกันหรือไม่

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บิดามารดา ผู้อนุบาล ผู้รับบุตรบุญธรรมและผู้ปกครอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้หมายรวมถึงพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง ผู้ปกครองสวัสดิภาพ นายจ้าง ตลอดจนบุคคลอื่นซึ่งรับเด็กไว้ในความอุปการะหรือซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย

ในส่วนรายละเอียดที่จะทำการศึกษานั้นจะศึกษาถึงสภาพปัญหา สาเหตุของผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็ก และแนวทางในการปรับพฤติกรรม ในส่วนของกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องจะทำการศึกษาแนวคิดกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยในส่วนประมวลกฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญาที่เกี่ยวข้องกับผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็ก ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 ว่าด้วยครอบครัว และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 โดยในการศึกษาครั้งนี้จะศึกษากระบวนการยุติธรรมทั้งหมดของประเทศไทยเปรียบเทียบกับกระบวนการยุติธรรมของประเทศแคนาดาและประเทศนิวซีแลนด์ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและหาแนวทางปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมของไทยต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็กตามหลักการของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์

1.4 วิธีการดำเนินการวิจัย

- ดำเนินการศึกษาวิจัยด้วยการวิจัยทางเอกสาร โดยการศึกษาจากตัวบทกฎหมายของไทยและต่างประเทศ บทความทางวิชาการ ความเห็น กรณีศึกษาและข้อมูลจากทางINTERNET

- การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา

- วิเคราะห์กรณีศึกษา

1.5 สมมติฐานของวิทยานิพนธ์

กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์เป็นแนวคิดและวิธีการบริหารกระบวนการยุติธรรม โดยการเยียวยาผู้เสียหาย เพื่อให้ผู้เสียหาย ผู้กระทำผิดและชุมชนกลับมาใช้ชีวิตร่วมกันดังเดิม ซึ่งเหมาะสมที่จะนำมาใช้เสริมกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับกรณีผู้ปกครองที่กระทำทารุณกรรมเด็ก เพื่อให้เกิดกลไกให้ผู้ปกครองที่กระทำผิดต่อเด็กสามารถกลับมาใช้ชีวิตร่วมกัน โดยมีหลักประกันว่าจะไม่กระทำผิดซ้ำ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสภาพปัญหา สาเหตุของการกระทำผิดและความผิดและผลกระทบที่เกิดขึ้นในกรณีผู้ปกครองกระทำผิดต่อบุคคลในครอบครัว
2. ทำให้ทราบข้อจำกัดของกระบวนการยุติธรรมของไทยต่อกรณีผู้ปกครองกระทำผิดต่อบุคคลในครอบครัว
3. เพื่อทราบแนวคิดของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ต่อกรณีผู้ปกครองกระทำทารุณกรรมเด็กและแนวทางการประยุกต์ใช้ในประเทศไทย
4. ทำให้ทราบแนวทางปฏิบัติของประเทศแคนาดาและประเทศสหรัฐอเมริกา ต่อกรณีผู้ปกครองกระทำผิดต่อบุคคลในครอบครัว
5. เสนอแนวทางการพัฒนากระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยต่อกรณีผู้ปกครองกระทำผิดต่อบุคคลในครอบครัว